

heder, og det er jo den lille virksomheds virksomhedsform; det ved vi.

Derfor synes jeg, det er meget, meget væsentligt, at man får nogle rammer, som gør, at man kan klare at starte en virksomhed – også uden at hæfte personligt. Det er såmænd risikabelt nok at begive sig ind det.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Spm. nr. S 1161

4) Til justitsministeren af:

Óli Breckmann (KF):

»Hvorfor finder ministeren det ikke så betænkeligt at blande sig i uvildige danske domstoles sager for at få genoptaget en afsluttet retssag, der endte med frifindelse for de færøske anklagede, når Nyrupregeringen har lagt så stort pres på Færøerne for, at der her skal skelnes mellem den lovgivende og den udøvende magt?«

Begrundelse

Grundreglen i demokratiets opbygning er en skarp adskillelse mellem de tre instanser, den lovgivende, den udøvende og den dømmende myndighed.

Med rette er den hidtidige sammenblanding af Lagtinget som lovgivende og landsstyret som (del af den) udøvende magt blevet kritiseret. En ny færøsk styrelseslov skal råde bod på denne konflikt.

Men stadig er Færøerne underlagt dansk politi-, anklage- og domsvæsen. Færøernes danske landfoged har større beføjelser end tilsvarende danske politimestre, der kun kan rejse anklager i retssager af begrænset karakter. Landfogeden har på flere områder en dansk statsadvokats beføjelser, en ordning, som udviser skellet mellem politi- og anklagemyndighed.

Hvis en dansk politiker, selv om han er justitsminister, tillader sig at lægge pres på de selvstændige domstoles myndighedsområde i et forsøg på at omstøde en frifindelsesdom af færøske anklagede, kan det kun bestyrke færingeres følelse af, at dansk beskyttelse af retssikkerheden på Færøerne er en illusion.

Óli Breckmann (KF):

Jeg spørger, hvorfor justitsministeren ikke finder det så betænkeligt at blande sig politisk i uvildige danske domstole for at få genoptaget en afsluttet retssag, der endte med de anklagedes frifindelse – og de anklagede var færingers – når Nyrupregeringen har lagt så stort pres på Færøerne for, at der på Færøerne skal skelnes bedre mellem den lovgivende og den udøvende magt, og Færøerne faktisk har efterkommet det ønske.

Justitsministeren (Bjørn Westh):

Hr. Óli Breckmann sammenligner undersøgelsen af den færøske banksag med den såkaldte Skálafjallsag. Jeg vil gerne slå fast, at de to sager overhovedet ikke kan sammenlignes. Der er tale om to vidt forskellige problemstillinger.

Skálafjallsagen er en egentlig retssag, nemlig en straffesag, og i en straffesag er det således, at politiet foretager efterforskning, anklagemyndigheden rejser tiltale, og retten afgiver dom om, hvorvidt tiltalte er skyldig, og hvad straffen i givet fald skal være, og er tiltalte eller anklagemyndigheden utilfreds med dommen, åbner retsplejeloven mulighed for, at dommen kan ankes, og det er, hvad der er sket i Skálafjallsagen.

Det forhold, at anklagemyndigheden beslutter sig for at anke en dom i en straffesag, er ikke, som hr. Óli Breckmann anfører, en indblanding i de uafhængige domstole. Der er blot tale om anvendelse af den ankebeføjelse, som anklagemyndigheden har efter den gældende retsplejelov.

Med hensyn til undersøgelsen af den færøske banksag var spørgsmålet, om dommere bør anvendes til at forestå den type undersøgelser, der falder uden for det kerneområde, som er domstolenes, nemlig at behandle retssager.

Når regeringen modsatte sig, at man anvendte en undersøgelsesret, dvs. en dommer, til at undersøge banksagen, skyldes det den kritik, der har været rejst mod anvendelse af dommere til at udføre sådanne opgaver. Jeg skal ikke her komme nærmere ind på denne kritik. Den er beskrevet i bemærkningerne til lovforslaget om undersøgelse af banksagen.

Jeg vil gerne fremhæve, at Folketinget i enstemmighed vedtog loven om undersøgelsen af den færøske banksag, som indebærer, at sagen skal undersøges af en særlig 3-mandskommission uden dommerdeltagelse.